

Sarah Jio

Sneeuw in
de lente

ISBN 978-90-225-7320-4

ISBN 978-94-023-0561-6 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Blackberry Winter*

Oorspronkelijke uitgever: Plume, a member of Penguin Group (USA)

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock.com en Photocase.de

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2012 Sarah Jio

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zoons Carson, Russell en Colby en hun verzameling knuffelbeesten – een versleten teddybeer, drie haveloze giraffen en een gestreept tijgertje. Het is mijn grootste geluk om jullie moeder te zijn.

En voor moeders overal ter wereld – vooral moeders die afscheid hebben moeten nemen van een kind.

Voorwoord

Toen ik op een ochtend met mijn man en zoontjes in de auto zat, hoorde ik een boeiend nummer op de radio. Ik had het nooit eerder gehoord en was direct gebiologeerd door de melodie en de beklemmende stem van de zangeres. Ik keek mijn man aan die achter het stuur zat: ‘Wat een práchtig nummer!’ riep ik uit. ‘Ken jij het?’ Hij schudde zijn hoofd. Ik keek naar de radio en op het schermpe stond ‘Blackberry Winter’ van Hilary Kole. Mijn hart maakte een sprongetje toen ik die titel las. Als door-gewinterde noord-westerling heb ik bramen altijd heel bijzonder gevonden. Ik word nostalgisch als ik denk aan de avondwandelingen die ik ’s zomers vroeger met mijn ouders, broers en zus maakte. Dan namen we allemaal bakjes mee en banjerden we door de bossen bij ons huis op zoek naar bramen. Mijn zus en ik aten de meeste op en de rest verdween in de beroemde taarten van mijn moeder. De zomer was gewoon geen zomer zonder paarse vingers van het bramensap.

Die dag in de auto pakte ik mijn telefoon (ahum, toevallig een BlackBerry) en e-mailde mezelf de titel van het nummer en de naam van de artiest. Ik wilde de songtekst lezen, maar ik wilde vooral weten waar die titel vandaan kwam. *Wat is een ‘blackberry winter’?* Eenmaal thuis ging ik achter mijn computer zitten en zo kwam ik erachter dat die uitdrukking een ouderwetse

weerkundige term is voor een koude periode in de laatste dagen van het voorjaar – ijsheiligen. Denk aan kelderende temperaturen en sneeuw in mei, net wanneer de tere witte bloempjes aan de ranken van de braam verschijnen.

Ik kon de woorden ‘blackberry winter’ niet uit mijn hoofd zetten en die avond begon ik aan het concept van deze roman. Het verhaal kwam snel en in detail: Vera en Daniel en het flatje dat ze deelden in de jaren dertig van de vorige eeuw; zijn geliefde teddybeer die met zijn kopje in de sneeuw lag; Claire met de scherpe geest van een journalist en met haar eigen intense pijn en verdriet; sneeuwvlokken op de lentebloesem.

De daaropvolgende maanden leefde en ademde ik *Blackberry Winter*. Aan de basis van dit verhaal liggen de rauwe emoties van het moederschap. Ik begon aan deze roman toen ik zwanger was van mijn derde zoon en kanaliseerde het verdriet van Vera en Claire en hun vaak hartverscheurende ervaringen. Ik dacht veel na over hoe het zou zijn om een kind te verliezen en wat ik in die situatie zou doen. Kort voordat ik het boek kon afronden, gebeurde er iets afschuwelijks: een van mijn liefste vriendinnen, Wendi Parriera, verloor haar zoontje van twee jaar oud aan een zeldzame hersentumor. Het was intens verdrietig om te zien hoe ze afscheid moest nemen van haar dierbare jongetje en ik huilde samen met haar aan de telefoon toen zij haar zoon tegen haar borst hield tijdens de laatste uren van zijn leven. Maar ik was ook getuige van haar kracht en van het licht in haar ogen – het licht dat me vertelde hoe dankbaar ze is dat ze de moeder van dit prachtige kind is geweest, hoe heerlijk ze het vindt om met absolute zekerheid te weten dat ze hem ooit zal weerzien in de hemel. Wendi helpt mij er steeds weer opnieuw aan herinneren dat het moederschap en het leven een zegen zijn, hoe kort ook.

Hoewel mijn personages voor enorme uitdagingen staan en hun verhalen tragisch zijn, hoop ik dat ze, net als mijn lieve

vriendin, hun eigen rust en waarheid hebben weten te vinden
– dwarrelend in een onverwachte sneeuwstorm en verborgen
tussen de beschermende doornen van de braam.

Dank je wel voor het lezen. Ik hoop dat deze roman je raakt
op de manier waarop hij mij raakte.

1

Vera Ray

Seattle, 1 mei 1933

Een ijzige wind trok tussen de vloerdelen op. Ik rilde en trok mijn grijze wollen trui wat strakker om me heen. Er zat nog maar één knoop aan. Ze kostten vijf cent per stuk en het leek een overdreven luxe om de knopen die eraf gevallen waren te vervangen. En trouwens, het was lente. Of nog niet? Ik keek uit het raam op de eerste verdieping en luisterde hoe de wind floot en gierde. Een boze wind. De takken van de oude kersenboom zwiepten zo hard tegen het flatgebouw dat ik schrok en bang werd dat bij de volgende klap het raam zou breken. Die reparatie kon ik me niet veroorloven, deze maand niet. Net op dat moment verloor ik een onverwachte aanblik me even van mijn zorgen. Lichtroze bloesem dwarrelde door de lucht. Ik slaakte een zucht en glimlachte in mezelf. *Het lijkt wel sneeuw.*

‘Mama?’ zei Daniel met een hoog stemmetje van onder de dekens. Ik trok de rafelige blauwe quilt omlaag zodat zijn mooie, ronde gezichtje en zachtblonde haar met de krulletjes aan het eind zichtbaar werd. *Zijn babyhaar.* Hij was drie en had blozende bolle wangen en grote, adembenemend blauwe ogen; net geen baby en net geen jongetje. Maar als hij sliep, zag hij er nog precies zo uit als op de dag dat hij was geboren. Soms liep ik ’s mor-

gens op mijn tenen zijn kamer binnen en dan keek ik hoe hij daar lag, met zijn bruine beertje in zijn hand dat er zo schattig uitzag met het kapotte oor en een versleten blauwe strik.

‘Wat is er, lieverd?’ vroeg ik, en ik ging op mijn knieën naast het smalle vurenhouten bed zitten voordat ik weer behoedzaam naar het raam keek waar de wind tekeering. *Wat voor moeder ben ik dat ik hem hier vanavond alleen laat?* Ik zuchtte. *Wat moet ik anders?* Caroline had late dienst. En ik kon hem niet nog een keer meenemen naar het hotel, zeker niet na het incident vorige weekend toen Estella hem slapend in de penthouse-suite op de achtste verdieping had aangetroffen. Ze had hem van onder de warmte van het dekbed weggejaagd alsof hij een keukenmuis was die in de pot bloem was betrapt. Hij was doodsbang geweest en het had mij bijna mijn baan gekost. Ik haalde diep adem. Nee, hij kon beter hier blijven, mijn allerliefste jongetje, warm en veilig in zijn eigen bed. Ik zou de deur op slot doen. De muren van deze flat waren dun, maar de deur, ja, die was sterk. Massief mahoniehout met een degelijk, koperen slot.

We krompen allebei ineen toen er op de deur geklopt werd, dringend, bonzend, aanhoudend. Daniel grimaste. ‘Is hij het weer, mama?’ vroeg hij, waarna hij fluisterde: ‘De slechte man?’

Ik gaf hem een zoen op zijn voorhoofd en deed mijn best om de angst die in me opkwam te verbergen. ‘Maak je geen zorgen, lieverd,’ zei ik, voordat ik opstond. ‘Het is vast tante Caroline. Blijf jij maar hier, dan ga ik kijken.’

Ik liep de trap af en bleef even verstijfd in de woonkamer staan. Ik probeerde te bedenken wat ik moest doen. De persoon bleef kloppen, harder, bozer. Ik wist wie het was en ik wist wat hij wilde. Ik wierp een blik op mijn tas en besepte dat er niet meer dan een dollar, misschien twee in zat. De huur had drie weken geleden betaald moeten worden en ik had meneer Garrison met smoesjes afgepoeierd, maar wat moest ik nu? Mijn laatste geld

had ik uitgegeven aan boodschappen en een paar nieuwe schoenen voor Daniel, die arme jongen. Ik kon moeilijk van hem verwachten dat hij die kleine babyslofjes bleef dragen.

Klop. Klop. Klop.

Het bonzen was als de echo van mijn hartslag. Ik was bang en had het gevoel dat ik in de val zat. De flat was net een kooi. De muren om me heen leken wel roestig gaas. *Wat moet ik doen?* Intuïtief keek ik naar mijn pols. Vanaf het moment dat Daniels vader me het meest verfijnde voorwerp dat ik ooit had gezien had gegeven, had ik de gouden armband met de drie schitterende saffieren gekoesterd. Die avond was ik een gast in het Olympic Hotel geweest en niet een kamermeisje in een zwarte jurk met een wit schort. Toen ik het blauwe doosje had opengemaakt en hij de armband om mijn pols had gelegd, had ik me voor het eerst gevoeld als iemand die ervoor was geboren zulke prachtige dingen te dragen. Het leek toen bijna dwaas om te denken dat ik... Ik kneep mijn ogen dicht toen het bonzen maar niet ophield. Ik wilde het slotje openmaken, maar schudde mijn hoofd. Nee, ik ging het hem niet geven. Zo gemakkelijk gaf ik niet op. In plaats daarvan trok ik de armband wat hoger rond mijn arm zodat hij veilig onder de mouw van mijn jurk zat. Ik zou wel een andere manier vinden.

Ik haalde diep adem, liep langzaam naar de deur en haalde onwillig de deur van het slot. De scharnieren kraakten en ik zag meneer Garrison in de gang staan. Hij was een forse man, zowel in lengte als in omvang; het was niet moeilijk om te zien waarom Daniel zo bang voor hem was. Zijn barse gezicht ging bijna volledig verborgen onder een grijze, onverzorgde baard. Alleen zijn rode, pokdalige wangen en donkere, onvriendelijke ogen waren zichtbaar. Zijn adem rook naar gin, harsig en zuur, en ik kon zien dat hij net uit de saloon op de begane grond kwam. De drooglegging was nog niet ten einde, maar in dit deel van de stad keek de politie meestal de andere kant op.